

Aşkın Firarı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2020

Ölü iklimin mahzeninde düş bezginleri...
Düş simsarları;
Düşlerin dahi düştüğü gözlerde saklı
Tutulası aşkı ve rahmeti sunarken ellerimle
Göğün de metanetine takılı gözlerim
Etmeye fırsat bulamadığım hangi yeminse
Düşüp de yollara başım düşmeden yana
Konakladığım nice yürek:
Azat edilmeye biat
Sözcüklerden çektiğim dilin belası bir farkındalıkla.

Mutlak bir zincir,
Esaretin kenetlendiği
Aşka sadık bir titreyiş
Elbet duyguların firarı.
Gönül ehlidir her muradı madem yanan...
Benlikte saklı kaygıların da idamı,
İfşa etsen de etmesen de
Belli belirsiz bir gülümseme
Aşka hükmeden kaderin yüzü suyu hürmetine
Bahşedilen o minvalde
Göğün konuşlu bir sandık
Eklem yerleri de kopuk nice duygu
Şiir vasfında mıntıka.

Yüreğin yorganı o mavi tebessüm
Görünmezliğin indinde
Sıra dışı bir minval
Sükûn yüklenmiş kaderin de kalan son dermanı
Tetiklenen bunca şiir
Bir rutinden firarı aşkın
Bir de idam sehпасına konan kör kurşun misali
Oysaki ölmeyi nasıl da dilerdim bir zamanlar.

İçinden geçtiğim dehlizde saklı madem

Bunca közün de ihbarı
Safsatalardan uzak durduğum kadar
Mutluyum ben yangınımla
Üstelik işinin ehli bir meczup bir mazlum.

Körelen bir nota
Rivayet mensubu oysa kaçan gözlerimden
Baş koyup da fermana
Yan çizdiğim bir renk varsa yoksa
Elemin intikamı yazmaya durduğum şiirden
Çalmadığım ne kaldıysa geride,
Gözbebeklerime itibar etmesin de hani teselli
Babında bir sezi yürekten kayan
Bazense yolları yakın kılan
O rüzgâr
Sevişen dalların yapraksız muhabbeti
Kuru gövdesiyle asırlık çınarın itirafı.